

גמ"ר 9648/01/18 - מדינת ישראל נגד ג'מל אלבנא

בית המשפט לתעבורה פתח תקוה

גמ"ר 9648-01-18 ישראל נ' אלבנא
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'מל אלבנא

הנאשמים

הכרעת דין

אקדים ואומר כי הנאשם זכאי מחמת הספק בעבירה של גרם מוות ברשלנות וגרימת חבלות של ממש.

האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ביום 4/7/16 בשעה 16:38 או בסמוך לכך, נהג ברכב מזדה מ.ר.

72-032-68 (להלן: "רכב המזדה"), בכביש מספר 465, מכיוון מערב למזרח (להלן: "הכביש")

כשבאותה עת במושב האחורי ישבו בת אחיו, ראניה אלבנא וכן הנא אבו טיור ובתה אימאן אבו טיור.

אותה עת תנאי הדרך היו כדלקמן:

- א. כביש בין-עירוני דו סטרי, ובו נתיב נסיעה אחד לכל כיוון. סימוני הכביש ברורים, קו הפרדה רצוף מפריד בין שני כיווני הנסיעה.
- ב. כביש אספלט תקין, נקי ויבש.
- ג. שול ימני ושמאלי עשוי אספלט ומעקה בטיחות W בשול הנתיב לכיוון מזרח.
- ד. מזג האוויר נאה, אור יום וראות טובה.
- ה. בכיוון נסיעת הנאשם הוצב תמרור המציין עקומה שמאלה.
- ו. שדה ראייה בכיוון נסיעת הנאשם למרחק של 246 מטרים לפחות.

אותה עת נהג חליל שבאק ברכב מסוג יונדאי מ.ר. 60-115-96 (להלן: "רכב היונדאי") בנתיב הנגדי בכביש מכיוון מזרח למערב כשלצדו במושב הקדמי ישבה אמו עאישה שבאק ובמושב האחורי ישבו עלי שבאק, האלה שבאק (להלן: "המנוחה") אשר לא הייתה חגורה בחגורת בטיחות ובתה התינוקת עאאשה שבאק.

בהגיעו לקילומטר 28.7 בכביש, סטה הנאשם לנתיב הנגדי תוך כדי חציית קו הפרדה רצוף.

בתגובה לכך, רכב היונדאי סטה ימינה לכיוון השול הימני בניסיון לחמוק מפגיעת רכב המזדה וזאת ללא הצלחה. רכב המזדה התנגש בעוצמה רבה עם חזית שמאל של רכבו בדופן שמאל של רכב היונדאי (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נהרגה המנוחה, ילידת 1991 כאשר היא בחודש שמיני להריונה.

כמו כן, נחבלו יושבי הרכב כדלקמן:

- לחליל שבאק נגרמו חבלות בראש וכאבי גב שנמשכו מספר חודשים.
- לעאישה שבאק נגרמו חבלות בראש וברגל ימין והיא נזקקה לתפרים בראשה.
- לעלי שבאק נגרמו כאבים חדים בראש, בצוואר, בחזה וברגליים.
- ברכב הנאשם נפגעה ראניה אלבנא אשר הובלה לביה"ח לקבלת טיפול רפואי.

במעשים האמורים לעיל, גרם הנאשם בנהיגתו הרשלנית למותה של המנוחה ולחבלתם של נוסעי רכב היונדאי ורכב המאזדה.

ולהלן פרטי הרשלנות המיוחסים לנאשם במצטבר ו/או לחילופין:

- א. הנאשם לא נהג באופן המתאים לתנאי הכביש והדרך.
- ב. סטה מנתיב נסיעתו אל עבר הנתיב הנגדי תוך שחצה קו הפרדה רצוף.
- ג. לא האט ו/או לא בלם במועד על מנת למנוע את התאונה.
- ד. לא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

הנאשם מואשם לפי הוראות החיקוק הבאות:

1. גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפיס' 64 לפקודת התעבורה.
2. נהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, עבירה לפי סעיפים 62(2) + 38(3) לפקודת התעבורה.

הכפירה -

-בדיון שהתקיים ביום 10/06/18, מסר הנאשם את תשובתו לאישום באמצעות ב"כ, כדלקמן:

הנאשם הודה :

בסעיף 1.

בסעיף 2- למעט 2(ו),

בסעיף 3 - למעט הימצאותה של הגברת האלה שבאק וזאת מחוסר ידיעה.

בסעיף 8.

הנאשם כפר:

בסעיף 4.

בסעיף 5, וטען כי נהג הרכב היונדאי הוא זה שסטה לעבר נתיב נסיעתו וגרם לתאונה.

בסעיף 6, מחוסר ידיעה ובכך שהגברת האלה שבאק נכחה ברכב ונפגעה בתאונה.

בסעיף 7, בחבלות הנטענות, למעט העובדה שנגרמו חבלות ברמה של אי נוחות לבני משפ' שבאק.

בסעיף 9.

בסעיף 10.

-בדיון שהתקיים ב-06.09.18, ביקש ב"כ הנאשם להוסיף כי הנאשם כופר בקשר הסיבתי רפואי מחוסר ידיעה.

-בתאריך 17.03.19, הגישה ההגנה בקשה מוסכמת לתיקון הודעת כפירה באופן שההגנה חוזרת בה מכפירתו לעניין אחריות בגרימת התאונה, מודה באחריות לגרימת התאונה וכן ויתור זימון עדים מס' 7-10.

-בדיון שהתקיים ב-18.03.19, הבהיר ב"כ הנאשם, כי המחלוקת שנותרה הינה בדבר תוצאות התאונה, והכל כמפורט בהודעת הכפירה, כפי שנמסרה בישיבת המענה לעניין תוצאות התאונה.

פרשת התביעה:

הוגש בהסכמת הצדדים: תיק מוצגים (ת/1 - ת/28) ובמהלך הדיון הוספו ת/29, בהסכמה ת/30 - ת/33.

מטעם התביעה העידו לפי הסדר:

ע"ת/11 - איציק אשרף עובד מד"א משנת 1994 ופרמדיק בארגון משנת 2011 (הציג תעודה). העיד ע"פ דו"ח רפואי ת/29.

סיפר כי ביום האירוע היה במשמרת בתחנת עופרה, נקראו לתאונת דרכים בכביש המוביל ליישוב חלמיש לרכב שהתהפך, וכשהגיע למקום היו כבר כוחות מהישוב הסמוך, הם טיפלו במספר פצועים והפנו אותו לרכב ההפוך כשלידו הייתה מונחת אישה צעירה מחוסרת הכרה ללא דופק וללא נשימה, הם חיברו מוניטור, בדקו מספר פרמטרים שהם מחויבים עפ"י הפרוטוקול במקרים כאלה, צלצל למוקד הרפואי להתייעצות עם רופא בכיר, והציג לו את הממצאים בשטח, הרופא אישר לו לא לבצע החייאה ולהכריז על מותה.

לאחר מכן הוא נכנס לניידת ומילא טפסים אז התחילו להגיע כוחות רפואה של הסהר האדום,

ובזמן שהוא מילא את הטפסים לקחו את הגופה.

הוא העביר דיווח למוקד על האירוע, הסביר למשטרה את הסיטואציה ועזב את המקום.

העד הוסיף כי הוא שאל את האנשים שהיו עם המנוחה ואמרו לו שהוציאו אותה מהחלון האחורי והניחו אותה ליד הרכב, למיטב ידיעתו היו שם עוד פצועים קל שטופלו ע"י אמבולנסים של מד"א והסהר האדום.

ע"ת/1 - חליל שבאק - נהג רכב היונדאי

סיפר כי בעת התאונה ישבו ברכב אמו לצידו, אשתו של אחיו המנוחה ותינוקת.

סיפר את אופן קרות התאונה, שרכבו התהפך הוא איבד הכרה, הגיע מגן דוד אדום ישראלי צבאי, בדקו אותו והעלו אותו לאמבולנס לבית חולים ושחרר למחרת.

בנוגע למנוחה סיפר שהיא היתה בהריון חודש 6 ולפני התאונה היתה במצב 100%.

סיפר ששאל לשלומה ונאמר לו שהיא נפטרה ולקחו אותה באמבולנס אחר, כיסו אותה והעבירו אותה לסלפית.

ע"ת/6 - מוחמד שבאק - בעלה של המנוחה

סיפר כי אשתו היתה בחודש שביעי להריונה, הוא הגיע לזירה אחרי שקרתה התאונה, העזרה הישראלית עזרה לעובר שהיה בתוך בטנה של אשתו, והודיעו לו שאשתו נפטרה.

ולאחר מכן, הסהר האדום העבירו אותה לבית חולים בכפר סלפית, שם הרופאים הודיעו לו שהיא נפטרה, ומיד לקחו אותה לקבורה בכפר פלחה.

עוד סיפר העד שקיבל מסמך תעודת פטירה ממשד הפנים, ומסמכים מבית החולים, שניתנו לו מיד שאשתו נפטרה, ושלח את המסמכים למשטרה, צילמו והחזירו לו את המקור.

עת/2 - עלי שבאק - בנו של נהג היונדאי. לא נחקר, הוגשו בהסכמה ההודעות שמסר במשטרה בתאריך 10.07.16 וב- 16.07.17. **ת/30 ות/31**.

ולפיהם נסע ברכב של עת/1, מאחוריו, במושב אחורי.

בהודעות מסר פרטים על אופן קרות התאונה, ועל מצבה של המנוחה, והחבלות שנגרמו לו.

עת/5 - ראניה אלבנא - נוסעת ברכב המזדה, לא נחקרה, הוגשה בהסכמה הודעתה במשטרה **ת/32**.

כמו כן הוגש בהסכמה **ת/33**, דו"ח רפואי מד"א של עת/5.

פרשת ההגנה

הנאשם בחר לא להעיד (ע' 40 ש' 6-7).

לא הובאו ראיות נוספות מטעם ההגנה.

דין והכרעה

לנוכח הודאתו של הנאשם באחריות לתאונה הנני מרשיעה את הנאשם בגרימת תאונת הדרכים ובנהיגה רשלנית, על פי הודאתו.

המחלוקת שנותרה הינה לגבי תוצאות התאונה, קרי, גרימת החבלות של ממש וגרימת מוות ברשלנות והקשר הסיבתי הרפואי.

התביעה מבקשת להרשיע את הנאשם על סמך ההוכחות שהובאו בפניי אשר לטענתה מובילות למסקנה יחידה כי המנוחה מצאה את מותה וכן המעורבים נחבלו חבלות של ממש כתוצאה מהתאונה שנגרמה ע"י הנאשם וזאת על פי הודאתו באחריות לתאונה.

ב"כ הנאשם מבקש לזכות את הנאשם בהעדר הוכחות ולו נסיבתיות.

לאחר ששמעתי את עדותם של עדי התביעה והתרשמותי מהופעתם בפני, ועיינתי במסמכים שהוגשו, התעורר בליבי ספק ומצאתי לזכות את הנאשם בעבירה של גרם מוות ברשלנות וגרימת חבלות של ממש.

בנוגע לגרימת חבלות של ממש

התביעה לא הוכיחה כי נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מהתאונה.

לא הוצגו מסמכים רפואיים המעידים על גרימת חבלות של ממש שפורטו בסעי' 7 ו-8 לכתב האישום.

מעיון בהוכחות שהגישה התביעה עולה כי לכל היתר נגרמו לנפגעים חבלות קלות בלבד:

בהודעת נהג תחת אזהרה **ת/1**, נרשם:

גיליון 2 ש' 13:

"יצאתי לבד מהרכב ואני הוצאתי את שאר האנשים שהיו איתי ברכב ולמקום הגיעו חיילים משטרה ואמבולנסים, אני לא ניגשתי לרכב השני כי הנוסעת ברכב שלי התעלפה וטיפלתי בה, אח"כ התפננו לבי"ח תל השומר אני וראניה אלבנא ושני נוסעים הפלשתינאים שהיו איתי ברכב לא נפגעו ולא נסעו באמבולנס".

גיליון 3, ש' 48-49:

"שאלה: האם נפצעת בתאונה? תשובה: "לא".

בת/7 רשם רס"מ שלומי רבין:

"מציין כי בטרם הגעתי פונו ממקום התאונה 7 פצועים באורח קל לבי"ח תל השומר ולבי"ח ברמאללה...".

בת/16, דו"ח תפיסת צמיג, פירט רס"מ שלומי רבין:

"כתוצאה מכך: 1- נוסעת אשר ישבה במושב האחורי בג'יפ היונדאי נהרגה ועוד - 7 נפצעו באורח קל".

בת-20, רשם רס"מ שלומי רבין :

"..משיחות טלפון שביצעתי עם הנא אבו טיור, הנ"ל אמרה כי לא נפגעה בתאונה ולא מוכנה להגיע למסור עדות".

ב-ת/22 רשם רס"מ שלומי רבין, כי הנאשם מסר לו כי ראניה אלבנא שנסעה ברכב המזדה לא נפצעה בתאונה. "כמו כן אמר כי לא נפצעה בתאונה אך בכל זאת פונתה ע"י מד"א ובהגיעה לבי"ח תל השומר כלל לא נבדקה אמרה כי מרגישה טוב והשתחררה במקום עוד בטרם הבדיקות בביה"ח. לא נמסר לידיה שום מסמך רפואי מביה"ח מאחר ולא נבדקה בביה"ח, המסמך היחידי אותו קיבלה הינו דו"ח מד"א אשר צורף לתיק החקירה".

ב-ת/23, רשם רס"ל יוסף נופר:

"פזנו 4 פצועים קל ע"י מד"א תל השומר (ווידאתי עם מד"א כי אכן זה נכון). "....ומסר לי כי ישנה הרוגה ו-4 פצועים קל, הפצועים פזנו לבית חולים ברמאללה ע"י הסהר האדום במצב קל. חברתי לאיש מד"א שמסר לי כי הסהר האדום לקחו את ההרוגה תחת אחריותם וקבעו מוות במקום (אציין כי לא נמסר לי מסמך המעיד על כך). "....הפצועים פזנו טרם הגעתי למקום".

ב-ת/29- דו"ח רפואי שערך יצחק אשרף ציין:

"בהגיענו במקום 3 פצועים קל מהלכים...".

ב-ת/32- מסרה אלבנא ראניה:

"פינו אותי לבי"ח באמבולנס". שאלה: האם נפצעת בתאונה? תשובה: "קיבלתי רק מכה בצוואר".

ב-ת/33- דו"ח רפואי מגן דוד אדום שנרשם ביחס לאלבנא ראניה:

"כאבים בצד שמאל של הצוואר".

ע/ת1, חליל שבאק סיפר על החבלות שנגרמו לו: פציעה בראש, חלק מהזכוכיות נשאר בראש, כאבים בראש, בגב ובצוואר, קיבל טיפול פיזיותרפיה ואישתו עזרה לו במשך 4 חודשים (ע' 19 ש'14-13), אולם לא הוגשו מסמכים רפואיים על כך.

ב-ת/31, עלי שבאק בהודעתו מסר:

"...אותי לקחו באמבולנס לבית החולים". שאלה: איזה חבלות נגרמו לך מהתאונה? תשובה: "אני קיבלתי מכות יבשות, בצוואר, בכתפיים ובחזה". שאלה: איזה טיפול קיבלת? תשובה: "נתנו לי זריקות נגד כאבים".

עדותם של חליל ועלי שבאק הייתה כללית ולא נתמכה במסמכים רפואיים.

ע"ת/3, הגב' עאישה שבאק, שמסרה עדות במשטרה לא התייצבה למתן עדותמפאת גילה ומצבה הבריאותי-קשישה בת80 (סע' 8 לסיכומי התביעה). לא הוגשו מסמכים רפואיים המעידים על החבלות שנגרמו לה, ואף על זאת גם לא הוגשה הודעתה במשטרה, ובשים לב שעת/1 העיד בתאריך 2.4.19, שאמו נפטרה (ע' 18, ש' 19 לפרוטוקול), דבר שלא הוזכר בסיכומי התביעה מתאריך 23.9.19, אלא נטען כי נבצר ממנה להגיע למתן עדות בבית המשפט מפאת גילה ומצבה הבריאותי.

מכל האמור לעיל, התעורר בליבי ספק שהחבלות שנגרמו למעורבים כתוצאה מהתאונה, הן חבלות של ממש. שכן, לא הוכח עוצמתן, לא הוכח שהנפגעים אשפוזו, או נזקקו לניתוח או עברו טיפול ממשי-קריטי, נהפוך הוא העדים הנוספים הגדירו את הפצועים כפצועים קל. בעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 53/69 - " ישראל כהנא נגד מ.י."

"...חבלה של ממש היא חבלה שאיננה סריטה, שפשוף או חבלה אחרת של מה בכך...".

על כן זיכיתי את הנאשם בגרימת חבלות של ממש.

בנוגע לגרם מוות ברשלנות

ביחס לגרם מוות ברשלנות של המנוחה הגב' האלה שבאק, כפר הנאשם בסעיף 6 לכתב האישום מחוסר ידיעה, ובכך שהגברת האלה שבאק נכחה ברכב ונפגעה בתאונה (כפירה מיום 10/06/18)

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם כופר בקשר הסיבתי רפואי מחוסר ידיעה (דיון מ06.09.18).

התביעה הוכיחה באמצעות עת/1 חליל שבאק שנהג ברכב היונדאי ובנו עת/2 עלי שאבק שהיה ברכב, שהמנוחה נסעה ברכב בעת קרות התאונה.

כך ציין עלי שבאקבהודעתו ת/31 **"היא יושבה ברכב, דיברה, הכל היה בסדר, היא לא התלוננה שהיא לא מרגישה טוב, הכל היה בסדר עד לתאונה."** (גיליון 1, ש' 4-5).

עדויות הנ"ל לא נסתרו וניתן להסיק באופן ודאי, כי המנוחה הייתה בתוך הרכב היונדאי בעת התאונה, וכך אני קובעת.

יחד עם זאת, ממארג הראיות שהובאו בפני לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת בשלב זה את מותה של הגב' האלה שבאק והקשר הסיבתי בין התאונה לגרם המוות.

התביעה מבקשת להרשיע את הנאשם בגרימת מוות ברשלנות בעיקר על סמך ראיות נסיבתיות.

ע"פ 2132/04 "קייס נ' מ"י" "השופטת א' פרוקצ'ה קבעה:

"ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם,

שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. לאפשרות כזו צריכה להיות אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים"

"כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות, ואלו כאלו עשויות לבסס כדבעי הרשעה בפלילים. אלא שלהבדיל מראיות רגילות, כוחן של הראיות הנסיבתיות בא להן לא רק על-ידי מבחן 'איכותי' בו השופט בודק את הראיה לגופה, אלא גם לאור כמותן, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת (ע"פ 543/79 אבישי נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 140; ע"פ 4656/03 אנטולי מירופולסקי נ' מדינת ישראל, טרם פורסם; ע"פ 5928/99 לרי גלדסון נ' מדינת ישראל, טרם פורסם). הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר, וכאשר הרכבתן של הראיות הנסיבתיות מובילה ליצירת פאזל שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה, עובר הנטל לכתפי הנאשם, להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות ולעורר ספק סביר באשמתו".

ובע"פ 9372/03 "וייזל נ' מ"י קבעה :

"הראייה הנסיבתית על פי טיבה מוכיחה את הנסיבות ולא את העובדה הטעונה הוכחה, ואילו הליך קביעת הממצא העובדתי נעשה על דרך הסקת מסקנה הגיונית מן הנסיבות שהוכחו בראייה ישירה. "רק אם המסקנה המפלילה המוסקת מן הראיות הנסיבתיות גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה עובדתית חלופית אחרת, כי אז ניתן לומר שהיא הוכחה מעל לספק סביר. עליה להיות המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות הענין, ודי באפשרות קיומה של מסקנה אפשרית אחרת שאינה רחוקה ודמיונית כדי להקים ספק סביר שדי בו לזיכויו של נאשם (ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 141; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל)."

ובע"פ 10152/17 "מ.י. נ' ראמי חטיב " נאמר:

"ראשית, עקרון על הוא במשפט הפלילי כי נטל השכנוע מוטל על התביעה, ועל מנת לעמוד בנטל זה עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין). משמעות הדבר היא כי על התביעה להוכיח עובדות המצביעות בכיוון אשמת הנאשם במיחוס לו "במידה המגיעה לכדי אפשרות הקרובה עד מאוד לאמת או לוודאות" (ע"פ 528/76 צלניק נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3) 701 (1977)). הובהר בהקשר זה, כי ביתהמשפט רשאי להרשיע את הנאשם אם גרסת התביעה היא הפירוש ההגיוני היחיד לעובדות שהוכחו, אף אם איננה בגדר ודאות גמורה (ע"פ 7376/02 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4) 558 (2003); ע"פ 2518/94 אלימלך נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 481 (1997)). יחד עם זאת, מקום בו קיימת אפשרות ממשית שאיננה תאורטית גרידא, בדבר חפותו של הנאשם, ולאפשרות זו קיימת אחיזה בחומר הראיות - יש לזכות את הנאשם (ע"פ 5793/02 דוד נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (27.10.2003); ע"פ 2316/98 סוויסה נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 797 (2001)). וכפי שצינתי בע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (6.9.2016):

"מדובר בעקרון בעל אופי חוקתי הנגזר מזכות היסוד של האדם לחירות אישית (סעיפים 1 ו- 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו), והנטל על התביעה להוכיח

עמוד 9

אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי ראשון במעלה להתמודד עם החשש להרשעת שווא אשר עלולה לשלול מאדם שלא כדין את חירותו ואת שמו הטוב...

הדרישה להוכחה מעבר לספק הסביר נועדה גם להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ענין וקנין, פסקה 45). כלל זה מעוגן גם בתפיסה חברתית מוסרית, בעלת תחולה אוניברסלית, לפיה עדיף כי אשם יזוכה מחמת הספק מהרשעה של חף מפשע" (שם, בפסקה 12 לחוות דעתי).

תפ"ח (חי) 26524-05-12 "מ.י. נ' יצחק חזן"

"בחינת התשתית הראייתית הנסיבתית נערכת בשלושה שלבים (ראו "פרשת הררי"):

בשלב הראשון, יש לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה על מנת להעריך האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי.

בשלב השני, יש לבחון את מסכת הראיות הנסיבתיות כולה כדי לקבוע אם היא מערבת ועד כמה, את הנאשם בביצוע העבירה. בהקשר זה נאמר, כי:

"המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך".

(פרשת הררי, עמ' 17 והאסמכתאות המופיעות שם).

בשלב השלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להצביע על הסבר העשוי לשלול את המסקנה המפלילה העומדת נגדו. כדי להעלות ספק סביר - והדגש הוא על "סביר" - ההסבר נדרש להיות רציני, ולא מפוקפק. עוד נאמר בהקשר זה, כי:

"מסקנה זו משמעותה היא כי אין כל היפותזה חלופית סבירה היכולה להסביר את הראיות והנסיבות העולות מהן באופן המתיישב עם חפות הנאשם".

ע"פ 1624/04 ג' לבוש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.5.09), וכן ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ', 22.4.10. "

לאחר בחינה מדוקדקת של התשתית הראייתית שהוגשה, התעורר בליבי ספק, אם עבר הנאשם את עבירת גרימת מוות ברשלנות. שכן אין בראיות הנסיבתיות שבתיק כדי להסיק מסקנה הגיונית ויחידה שמותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהתאונה.

פרט לדו"ח ת/29 שערך הפרמדיק, לא הובאו בפני הוכחות רפואיות נוספות בעניין גרם המוות והקשר הסיבתי.

לא צורף אישור רפואי על מותה של המנוחה, תעודת פטירה בציון שעת הפטירה, אישור שהמנוחה נפטרה כתוצאה מהתאונה, אישור קבורה או כל מסמך רפואי אחר הקושר את מותה לתאונה.

להלן סקירת הראיות שהובאו בפני בעניין זה:

ע/1 - חליל שבאקשנהג ברכב היונדאי סיפר על מצבה הבריאותי של המנוחה לפני התאונה (ע' 20 ש' 22-24). ברם, עדותו באשר למצבה הרפואי לפני התאונה אינה על בסיס רפואי או מדעי.

לגבי מצבה לאחר התאונה, סיפר כי הרכב התהפך, הוא איבד את הכרתו וכאשר התעורר, הסתכל וראה את המנוחה עם הראש למטה, ללא דופק ניסה לדבר איתה והיה לה דם בפה (ע' 21, ש' 8-9). העד רק יכול לאשר כי נאמר לו שהיא נפטרה **"..שאלתי לשלומה של אשתו של אחי, בדקתי שאין לה דופק ונאמר לי שהיא נפטרה. ראיתי שיצא לה דם מהפה"** (ע' 19 ש' 1-2).

העד בהגינותו ציין כי לא זכר אפילו את מקום ישיבת המנוחה בתוך הרכב (ע' 21, ש' 29-34) ואף לא יכול היה לאשר כי המנוחה הייתה כבר מתה ברכב כאשר חזרה לו הכרתו.

"..אני לא זוכר, מה שאני זוכר, שהיא הקיאה פעמיים דם תפסתי את היד שלה והיא הראש שלה נפל ואז כמעט הבנתי שהיא נפטרה ואז שאלתי את העוזרת אם היא עדיין בחיים או מתה, ביני לבין עצמי, אני לא רופא ולא עוזר, לא יכול ... רציתי לוודא". (ע' 23, ש' 1-10).

והוסיף **"אני לא הייתי איתם, הם לקחו אותה לסלפית וקבעו בוודאות שהיא נפטרה בסלפית"** (ע' 22, ש' 16)

מעדותו עולה כי על אף הסימנים הוויזואליים שהוא הבחין בה (ראש למטה, הקיאה דם וכו') ואף שבדק שאין לה דופק, לא יכול להעיד בידיעה אישית על מותה של המנוחה ויודא זאת עם עוזרת מגן דוד.

לגבי **ע/2** עלי שבאק, מעיון בת/31, עולה כי אין בעדותו כדי להעיד על מותה של המנוחה, שכן לא מסר פרטים על מה שאירע למנוחה לאחר התאונה, למעט.. **"הוציאו אותה מהרכב, לא ראיתי שמישהו מטפל בה"**.

רס"מ שלומי רבין, ציין בת/7, שהגופה פונתה מהמקום בטרם הגעתו, כך שהוא כלל לא יכול להעיד על מותה ואף לא על זהותה. **"...כמו כן גופת ההרוגה, נוסעת אשר ישבה ברכב השטחים פונתה מהמקום גם בטרם הגעתי"**.

לגבי עדותו של **ע/11**, הפרמדיק אשר ערך ת/29, דו"ח רפואי עולה כי הוא הגיע למקום האירוע בשעה 16:57 כלומר כ- 19 דקות לאחר התאונה כאשר במקום היו כבר כוחות מהישוב הסמוך, שטיפלו במספר פצועים והפנו אותו לרכב ההפוך כשלידו הייתה מונחת אישה צעירה.

העד רשם: **"בהגיענו במקום 3 פצועים קל מהלכים ועוד אישה כבת 25 כשהיא מחוץ לרכב (הוצאה מהרכב על**

ידי עוברי אורח דרך הגג) ללא סימני חיים, ללא דופק (במוניטור PEA של 20), ללא קולות לב, ללא נשימה, אישונים מורחבים ואינם מגיבים, חבלה קלה משמעותית באזור העיניים, חבלה קלה בחזה, חיוורת מאד וקרה למגע, תוך כדי הטיפול שלנו הגיע אמבולנס פלסטיני ולקח אותה מהמקום לבית החולים בכפר, הועברו דיווחים למוקד ובוצעה התייעצות עם רופא מהממל"ס.

סיפר שבדק את האישה והיא הייתה "ללא הכרה, ללא דופק, ללא נשימה, אישונים מורחבים, לא הייתה כניסת אוויר לריאות, היא הייתה בעצם מתה בלשון העם" (ש' 22-23 ע' 9).

עוד ציין כי קצב הלב במוניטור הראה לסירוגין, אישונים מורחבים ולא מגיבים לאור והיתה לה חבלה בעין. לאחר מכן הוא נכנס לניידת ומילא טפסים אז התחילו להגיע כוחות רפואה של הסהר האדום, ובזמן שהוא מילא את הטפסים לקחו את הגופה. "הם פשוט לקחו אותה ונסעו" (ש' 7 ע' 10). הוא העביר דיווח למוקד על האירוע, הסביר למשטרה את הסיטואציה ועזב את המקום.

בדו"ח (ת/29) לא נרשמו פרטים מזהים של האישה שטיפל בה. הפרטיים היחידים שלה הם גילה המשוער 25. במקום המיועד לשם משפחה נרשם "אלמוני". אין בדוח תיאור של האישה שנבדקה כגון: לבוש, צבע שיער, מבנה גוף. עוד עולה מעדותו כי שאל את האנשים שהיו עם המנוחה ואמרו לו שהוציאו אותה מהחלון האחורי והניחו אותה ליד הרכב אולם לא נרשם בדו"ח האם נעשו מאמצים לברר זהותה.

הפרמדיק שבדק אותה לא הבחין או הרגיש שהינה בהריון ובהגינותו ציין שאם הייתה בחודש שמיני היה רואה (ע' 16, ש' 20-13) והיה מציין בטופס "אמרתי שאם הייתי מזהה אני משער שהייתי מציין בטופס" (ע' 13, ש' 2-1).

העד העיד כי בזמן שהוא מילא את הטפסים לקחו את הגופה. "הם פשוט לקחו אותה ונסעו" (ש' 7 עמ' 10) והוסיף, "אני הרבה שנים בארגון, אף פעם לא גנבו לי גופה. חשוב שזה יהיה הבסיס לאירוע. אני לא זוכר את פרטי האירוע, אבל אירוע כזה קורה פעם ב... פעם בחיים. אני זוכר שפשוט הייתי בניידת, הם באו שמו אותה על המיטה ופשוט נעלמו" (ע' 12 ש' 22-24).

אולם, מת/29 ומת/23, עולה תמונה אחרת, שלכאורה הגופה לא "נחטפה" אלא נמסרה לסהר האדום. כך למשל, בת/29, במקום המיועד ל"מידע בסיום האירוע" נרשם: "נמסר לאמבולנס פלסטיני".

ובת/23, צויין ע"י יוסף נופר, "חברתי לאיש מד"א שמסר לי כי הסהר האדום לקחו את ההרוגה תחת אחריותם וקבעו מוות במקום (אציין כי לא נמסר לי מסמך המעיד על כך)".

הפרמדיק אישר שהוא יכול להכריז על מוות רק בתנאי שהוא הכרחי ושאינו רופא בשטח (ע' 13, ש' 10-9) ומקור סמכותו להכריז על מוות הוא: "משרד הבריאות ואגף הרפואה של מגן דוד אדום" (ע' 13, ש' 5, וגם ע' 13, ש' 6-8).

לדבריו יכול היה להכריז על מוות ע"פ הפרוטוקול, כי שלל אפשרות שהיה רופא בשטח: "מניסיוני, על הציר הזה מבחינה רפואית או מד"א או צה"ל, כל שאר הכוחות הם לא ישראליים אז הם לא רלוונטים, בדרך כלל כשיש ארוע כזה ואני מגיע או תאג"ד אנחנו חוברים אחד לשני, באירוע זה אני לא נתקבלתי בתאג"ד או כוח צבאי אחר לכן פעלתי על פי פרוטוקול שלי כי אני הייתי הסמכות הרפואית הבכירה בשטח" (ע' 13, ש' 11-16).

אולם מ **ת/27** מזכר של רס"ב בן צבי, עולה כי במקום היו אנשי רפואה מהצבא ואין תיעוד ואין דרך לדעת מי היו אנשי הצוות הרפואי מכיוון שבעלי תפקידים התחלפו.

כך גם עולה מ **ת/33**, דו"ח רפואי חתום ע"י חובש רופא חירום ליאורה, חובש מלווה תרצה, מתנדב רפאל.

יתרה מכך, מעדותו של הפרמדיק עולה כי במקביל אליו הגיעו אנשי רפואה אחרים אשר התפצלו והוא הלך "לפצועה המורכבת ביותר" (ש' 22-23 ע' 11).

ב**ת/29** תחת כותרת "פרטיים נוספים", "המסייעים" רשם העד: **כונן מד"א, עובר אורח, צה"ל, כיבוי אש, משטרה, צוות רפואי אחר, אמבולנס רגיל.**

גם מעדותו של בעלה של המנוחה עולה כי צוות רפואי ישראלי טיפל בעובר בבטנה (ע' 33, ש' 1-3 ובע' 36, ש' 28) וזאת בניגוד לעדות הפרמדיק שציין שהוא כלל לא הבחין שהיא בהריון, דבר המעיד על התערבות רפואית נוספת במנוחה בשטח או לפני או אחרי הטיפול של עת/11.

מכל הנתונים שעולים מחומר הראיות לעיל, עולה כי היו כוחות רפואיים נוספים בשטח. אולם הפרמדיק שלא זכר את פרטי האירוע לא רשם כי בירר שאין רופא אחר במקום כדי לקבוע באופן וודאי כי הוא הסמכות היחידה להכריז על מותה.

עוד אציין כי על פי עדות הפרמדיק מי שנתן את ההוראה או הנחה אותו להכריז על מותה של המנוחה היה רופא בכיר שנמצא במוקד אליו צלצל להתייעץ (ע' 14, ש' 16), אולם לא ידוע לו פרטי הרופא אתו דיבר (ע' 14, ש' 11-12).

הרופא שנתן את ההנחיה הטלפונית לא הוזמן להעיד על כך ועל השיקולים הרפואיים המקצועיים להנחיה להכריז על מותה, ולא הוגשה השיחה המתועדת והמוקלטת עם הרופא במוקד מד"א.

נתונים אלה קריטיים ומשמעותיים כדי להניח תשתית ראייתית בעניין הכרזת מותה של האישה שנבדקה על ידי הפרמדיק.

לסיכומי של עניין, מעדותו של עת/11, לא ניתן להסיק מסקנות ברורות בעניין: זיהוי האישה שנבדקה על ידו, ההנחה שהוא היה הגורם הרפואי היחיד שטיפל בה, זהות צוות הרפואי שטיפל בעובר, שעת וסיבת המוות, סמכותו של הפרמדיק להכריז על מותה והנחיה שקיבל בעניין זה לכן, התהיות שצינו לעיל נותרו בבחינת לוט בערפל.

עת/6 - בעלה של המנוחה, מוחמד שאבק, עדותו אף לא שפכה אור לעניין, נהפוך הוא.

העד לא זכר במדויק את שעת הגעתו למקום, והעיד כי הגיע כמעט בשעה 3, (ע' 36, ש' 11, ע' 39 ש' 28). עדותו לא מתיישבת עם עובדות כתב האישום שהתאונה קרתה בשעה 16:38 או בסמוך לכך.

מעדותו לא ברור האם בוצע למנוחה החיאה, מחד אישר כי ניסו לבצע החיאה וכאשר הופנה לעדותו במשטרה, מסר: **"העזרה היהודית היו עוזרים להאלה. עכשיו אני אומר לעובר . באותו רגע הודיעו לי שהאלה נפטרה"** (ע' 36 ש' 29-20).

על פי עדותו, טיפלו במנוחה אישה ועוד שני גברים אולם לא ידע לציין אם הם רופאים: **"היו שלושה שמה. לא יודע אם הם רופאים או אחים"** (ע' 36, ש' 7). **"אישה והיו איתה שני גברים"** (ע' 33, ש' 9).

לדבריו מי שטיפל באשתו היתה אישה: **שאלה: האם יודע להגיד לי האם גבר טיפל באלה או אישה שאתה הגעת? תשובה: "אישה והיו איתה שני גברים"** (ע' 36, ש' 8-9).

מעדותו עולה תמונה המצביעה על כך שצוות רפואי, רופא או עזרה ישראלית אחרת היו במקום וטיפלו באישתו בנוסף או במקום הפרמדיק.

העד העיד כי קיבל ניירות מבית חולים סלפית (ע' 33 ש' 22-27), תעודת פטירה ממשד הפנים, מסמך מבית חולים, ומסמך כתוב באנגלית, שניתן לו מיד שאשתו נפטרה, מבית החולים.

אולם, מסמכים אלו לא הוצגו בפני בית המשפט.

אוסף כי מצאתי לנכון להתייחס באופן מיוחד לעניין הריונה של המנוחה, שהינו נתון משמעותי שהיה יכול לשפוך אור על מצבה הבריאותי וזיהוי המנוחה.

בסעיף 6 לכתב האישום מצויין כי המנוחה היתה בחודש שמיני להריונה, אולם לא הוצג בפני כל מסמך רפואי המעיד על הריונה.

ע/1, חליל שבאק, העיד כי המנוחה היתה בחודש שישי להריונה (ע' 20, ש' 22-24).

ע/6, מוחמד שבאק, בעלה של המנוחה, מסר בעדותו כיהמנוחה היתה בחודש שביעי (ע' 32, ש' 20).

ע/11, הפרמדיק, כלל לא הבחין שהאישה שנבדקה על ידו היתה בהריון (ע' 16, ש' 19-20, ע' 13 ש' 1-2).

ובנוסף לא הוצג בפני כל מסמך או תיעוד של הצוות הרפואי הישראלי שניסה להציל את העובר כפי שטען בעלה של המנוחה.

מכלל הנתונים הנ"ל עולה כי לא הוכח באמצעות מסמכים שהמנוחה היתה בהריון, ועל פי העדויות קיימות סתירות משמעותיות.

לא נשמט מעיוני כי הנאשם בחר שלא להעיד, ויש בכך כדי לחזק את גרסת התביעה, אולם במקרה זה, לאור הנימוקים שפורטו לעיל, התביעה לא הצליחה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות של ממש למעורבים בתאונה וגרימת מוות למנוחה כתוצאה מהתאונה.

כמו כן, לא נשמט מעיוני דברי ב"כ המאשימה שאושרו ע"י ב"כ ההגנה כי נעשו מאמצים על מנת להשיג את התיקוד הרפואי של המנוחה, תושבת רשות פלסטינית אך ללא הצלחה (ע' 4 פרוטוקול מיום 10.6.18, ע' 8 פרוטוקול מיום 8.3.19).

התביעה הסבירה בסעיף 8 לסיכומיה את הנסיבות שבגינן לא הוזמנו עת/3 ועת/4, שהינם תושבי רשות פלסטינית. כמו כן ת/27 מלמד על המאמצים שעשתה המשטרה כדי לאתר את אנשי רפואה מהצבא.

נסיבות אלו מעידים על חוסר משמעותי בתשתית הראייתית.

מכל הנימוקים הנ"ל, ולאחר בדיקה יסודית מחומר הראיות שהובא בפניי, עולה כי המצב שתואר ע"י עדי התביעה אינו ברור ואחיד ולא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת בשלב זה את הנסיבות שאפפו את גרם המוות, קרי, מה שארע עם המנוחה מרגע קרות התאונה, כיצד יצאה מהרכב, באיזה מצב הייתה שהוציאו אותה מהרכב, מי הגורמים שטיפלו בה לפי הסדר, מתי היא נפטרה וסיבת המוות.

מכל האמור לעיל מצאתי כי המאגר הראייתי הנסיבתי אינו מוביל למסקנה אחת ויחידה וקיימות סתירות מהותיות רבות ושאלות תמוהות שמעוררות ספק רב באשר לאשמתו של הנאשם לגרימת החבלות של ממש למעורבים וגרימת המוות ברשלנות למנוחה.

על כן, מצאתי לזכות את הנאשם בעבירות של חבלות של ממש וגרימת מוות ברשלנות, ולהרשיע אותו על פי הודאתו באחריות לתאונה הרשלנית.

ניתנה היום, כ"ב טבת תש"פ, 19 ינואר 2020, במעמד הצדדים